

S Natašou jsme onehdá mĀ›li výroÁ•í. UÁ¾ nevím Á•eho. Fakt nemám ponĀ›tí, co se slavilo, protoÁ¾e nevím dne ani h a stĀ›Á¾í si pamatuju, jak se jmenuju. Kdybych to nemĀ›l napsané na kníÁ¾ce nebo v obÁ•ance, tak tápu. NicménĀ› Nataša to brala váÁ¾nĀ›, takÁ¾e to bylo nĀ›co dĀ›leÁ¾itĀ›ho. Mám dva finalisty. BuÁ• to bylo výroÁ•í našeho seznámení, anebo mĀ›la narozeniny.

Ka¾dopádnĀ› jsem jí dal náušnice, které jsem jí zapomnĀ›l dát k VánocĀ›m a které jsem jí ještĀ› zapomnĀ›l dát ke svátku. V podstatĀ› jsem si je vyslyl uÁ¾ pĀ›mes rok a náhodou je objevil ve skĀ›míni. Nataša tomu byla ráda a ve vzduchu visel pĀ›míslib sex. Ale k vĀ›ci. Na tuto velkou událost nominovala na romantickou veÁ•eÁ™mi kromĀ› mého malého souputníka a parÁ¾áka v ponocování, Á•EeÁ•ka. MarnĀ› jsem se jí to snaÁ¾il rozmlouvat, protoÁ¾e mi bylo úplně jasné, jak to dopadne. Nataša byla neoblomná a pĀ›mi této velké události (tedy výroÁ•í nebo narozenin) chtĀ›la mít na párty celou rodinu. No, tak se tedy šlo do pomĀ›rnĀ› slušné restaurace. PĀ›vodnĀ› jsem navrhoval, Á¾e si zajdeme v rychlosti k nám na roh do nonstopky na utopence a sváteÁ•nĀ› za dvĀ› stovky podojíme herní automat, ale jak je jiÁ¾ zvykem, mé vynalézavé a nápadité návrhy nemají u nás na rĀ›Á¾ích ustláno. Cestou do restaurace (šli jsme pĀ›šky) jsem nahlas pĀ›emítal pravdĀ›podobné scénáÁ™me veÁ•eÁ™me. Á•EenĀ›k rozbije nĀ›kolik talíÁ™Á•. Á•EenĀ›k napadne vrchního. Á•EenĀ›k to tam podpálí. A mĀ›j favorit - Á•EenĀ›k se udusí táckem pod pivo. Nataša sice tvrdila, Á¾e zbyteÁ•nĀ› maluju Á•erta na zeÁ•, nicménĀ› Á•EenĀ›k pĀ›mitakal tím, Á¾e si ze sváteÁ•ní košile (cokoliv, o urvaný rukávy, není roztrhaný nebo poÁ•máraný od fixy, je sváteÁ•ní) utrhnul knoflík a tento obratem spolknul. Bylo tedy jasno. V restauraci nemĀ›li takové ty dĀ›tské stoliÁ•ky, kam dítě pĀ›mípevníte a ono se odsud nedostane, takÁ¾e tím jsem pĀ›míjemný veÁ•er rezignoval, najel do módu: "je mi to všechno ukradený", usedl za stĀ›l a jal se vybrat jídlo. Á•EenĀ› naproti mnĀ› v Á¾idliÁ•ce vedle Nataši a bylo na nĀ›m vidĀ›t, Á¾e nĀ›co chystá. On nĀ›co chystá neustále, takÁ¾e to Á¾ádná novinka, ale alespoň si Nataša uvĀ›domí, Á¾e brát Á•EeÁ•ka do restaurace, to se nedĀ›lá. JeštĀ› k nám ani nestaÁ•ila pĀ›míspĀ›chat servírka s jídelním lístkem, kdyÁ¾ se Á•EenĀ›k nenápadnĀ› sesunul z Á¾idliÁ•ky pod stĀ›l a potutelného smíchu mi sundával boty. Inu, dokud mi sundává boty, je to v poÁ™ádku. Jakmile jsem mĀ›l sundané boty, Nataša potvrdila, Á¾e i ona je jiÁ¾ bosa a Á•EenĀ›k se s chutí pustil do sundávání ponoÁ¾ek. Je potÁ™eba zdĀ›raznit pod stolem se linul velmi upĀ™mý dĀ›tský smích, který se neustále stupĀ›oval. Je s podivem, Á¾e jsem si neuvĀ›domil (aÁ•kolik znám a vím, Á•eho je schopný), Á¾e tato akce sundávání bot a ponoÁ¾ek je pouze pĀ™edzĀ›st nĀ›Á•eho mnohem vĀ›tšcoÁ¾ mĀ› mĀ›lo trknout hlavnĀ› díky tomu, Á¾e se dítě smĀ›je. On se Á•EenĀ›k smĀ›je výhradnĀ› a pouze kdyÁ¾ udĀ›lal a udĀ›lat nĀ›co zlého. Jakmile k nám pĀ™išla servírka s jídelním lístkem, Á•EenĀ›k vystartoval z pod stolem a zaÁ•al se neznáma. Zcela bos jsem vybĀ›hnul skrz servírku, která pá metrĀ› poodlétla, za ním, a zaÁ•al ho stíhat hulákaje na Natašu, aÁ¾ mu nabĀ›hne. Bosá Nataša vybĀ›hla opaÁ•ným směrem a zkušenĀ› mu nadbíhala. Á•EenĀ› jeÁ•el štĀ›stím, já jsem jeÁ•el nasráním a Nataša jeÁ•ela ostudou. Ani ne do dvou minut bylo dítě zpacifikováno a mohli jsme se zostuzenĀ› vrátit ke stolu. Osazenstvo restaurace bylo z nás v dobrém rozmaru a nĀ›kolik dobrákĀ› si nás i fotilo. Obuli jsme si boty i ponoÁ¾ky, usadili dítě znovu na Á¾idliÁ•ku a Nataša mĀ›la za úkol ho zabavit. Naprosto fušersky se ho pokusila ukonejšit básniÁ•kou. Tady je vidĀ›t, Á¾e svému dítěti nerozumí, protoÁ¾e Á•EeÁ•ka básniÁ•ky nezajímaly a místo toho opĀ›t sjel ze Á¾idliÁ•ky dolĀ›. To jsem ho ale uÁ¾ odchytil a putoval Á¾idle a tak poÁ™ád dokola. Chvilku si vydrĀ›el hrát s jídelním lístkem, který niĀ›il, ale jakmile jsme si objednali, byl mu jídelní lístek zabaven. To pojal jako útok na jeho suverenitu, takÁ¾e se zaÁ•al vztekat a kĀ™iÁ•et. Dobrý rozmar osazenstva restaurace mírnĀ› opadnul a já odešel vztekající dítě uklidnit na záchod. Nataša mi kladla na srdce, abych ho neutopil v pisoáru, ale já jsem starý mazák. MĀ› nĀ›jaká scéna v restauraci nevyvede z míry. Já s ním zaÁ¾il uÁ¾ mnohem horší vĀ›ci. Na záchodĀ› jsem nechal Á•EeÁ•ka hodit do záchodu všechny toaletní papíry, co mu pĀ™iš pod ruce, coÁ¾ ho celkem uklidnilo. Jakmile vymaÁ•kal všechno tekuté mýdlo na podlahu, zavládla u nĀ›j nefalšovaná spokojenost, takÁ¾e jsme se mohli jít vrátit ke stolu. U stolu na nás jiÁ¾ Á•ekala veÁ•eÁ™me. Á•EenĀ›k s rychlostí snĀ›dl své rizoto a opĀ›t se sunul pod stĀ›l.

Následuje náš rozhovor s Natašou u romantické veÁ•eÁ™me:

Já: "Hele to dítě je zase pod stolem. ChyĀ› ho." Nataša: "ChyĀ› ho ty, já jím." Já: "No já taky jím." Nataša: "Tak ho nech pod stolem." Já: "Hele on uÁ¾ pod stolem není." Nataša: "A kde je teda?" Já: "Já nevím, asi zase zdrhnul. Já na nĀ›j kašlu. Já se chci v klidu najíst." Nataša: "Já na nĀ›j taky kašlu. Ven na ulici nezdrhne, protoÁ¾e nedosáhne na kliku." Já: "Tak aspoň, Á¾e tak."

Následuje nĀ›kolik minut poklidné veÁ•eÁ™me, kdyÁ¾ tu se odnĀ›kud z dálky ozve zvuk rozbitého talíÁ™e. Já: "Hele, myslíš Á¾e to udĀ›lal Á•EenĀ›k?" Nataša: "Já nevím, myslíš Á¾e jo?" Já: "No já o tom nepochybuju." Nataša: "Ty a vidíš ho nĀ›kde?" Já: "Vstanu a rozhlédnu se. "No támhle asi oplenduje u jednoho stolu. VidĀ›l jsem, jak se tam mihnul." Nataša: "Tak dobrý." OpĀ›t chvilka poklidné veÁ•eÁ™me, kdyÁ¾ tu pĀ™ijde Á•EenĀ›penĀ›Á¾enkou. Nataša: "Hele to dítě má nĀ›jakou penĀ›Á¾enku nebo co." Já: "No fakt. Á•EeÁ•ku, kdes to vzal?" "máma" Já: "No je to máma. Já se ale ptám, kdes vzal tu penĀ›Á¾enku." Á•EenĀ›k: "táta" Já: "Ano, já jsem táta, ale kde jsi vzal tu penĀ›Á¾enku?" Á•EenĀ›k: "máma" Já: "No to jsme si zase supr pokecali hele." Já: "Obrátím se na Natašu: "Hele, myslíš Á¾e nĀ›kdy zaÁ•ne mluvit a nebo to uÁ¾ prostĀ› zabalil a bude to prosÁ¾áÁ•ek?" Nataša: "To nevím. Snad nĀ›kdy bude mluvit. Co ale s tou penĀ›Á¾enkou?" Já: "Hele, tak se do ní podívej." Nataša vzala penĀ›Á¾enku Á•EeÁ•kovi a hrabe se v ní. Já: "jsou tam nĀ›jaký peníze." Nataša: "No asi dva

Já: "Berem?" Nataš: "Ses zbláznil?" Já: "No tak ne. Necháme tu peněženku na baru, jsme ji našli na zemi."

Zašel jsem na bar vrátit peněženku, Nataš opřít dítě do židličky a spokojeně jsme se vrhli do večeře. V poklidu si jíme, když tu se náhle opřít sesunul ze židličky. Já: "Kde je zase to dítě?" Nataš: "Jez, ať máme jít rychle domů." Po chvíli přichází s novým edmem: Nataš: "Ty vole botu!" Já: "Kristova noho, kde vzal tu botu?" Nataš: "Máma" Já: "Bezvadný." Nataš: "Kam na to. Jdeme domů." Romantickou večeři na počest něčeho jsme sice nedojedli, ale zase jsme u cizí botu. Tu jsem na baru neodnášel, protože jsem vedle peněženky našel i nějakou tu by vzbudilo rozruch, takže jsem jí jen ledabyle odhodil do uličky. Urychleně jsme zaplatili a jak zpráskaní psi unikli z restaurace. Poučení je jasné. Pokud v restauraci nemají sedačky pro děti s pásky a náhubkem, tímto podnikem se s dítětem vyhnout už z dálky.

DOMINIK LANDSMAN <http://fotruv-denik.blog.cz/> (pokračování co nejdříve)